Festival studentskog amaterskog filma

Bavljenje amaterizmom na filmu kod nas naglašeno je po shvaćanju amaterizma i — što je u tom slučaju normalno, po postavljenim zadacima. Za jedne je kinoamaterizam isključivo i samo hobi. Ti autori rade više manje turističke i, kakvih na svu sreću ovdje nije bilo — porodične filmove. Na drugoj se strani nalaze oni autori koji smatraju da je amaterizam sinonim za avangardno na filmu, te oni prave svoje filmove u problematičnom uvjerenju da to što oni čine profesionalna kinematografija ne može. Razumljivo je da ovakvo ekstremno stanovište, kako ga njegovi pobornici žele uvijek potkrijepiti i u praksi, rezultira filmovima gotovo nemogućeg izraza. Ti su filmovi puni neobičnih pokreta kamere, puni su simbolike koja je stavljena u prvi plan, koja je »objašnjenje« nemogućih veza dijelova u filmu.

Filmovi »Zar bez«, »Cvijet u blatu«, »Luđakova ljubav«, te »Labirint« i »Pastelno mračno« jasan su dokaz neispravnog tumačenja amaterizma.

U sredini između ova dva shvaćanja amaterizma na filmu, ali ne kao pomirenje oprečnih mišljenja, već kao nešto sasvim treće, stoje autori filmova kao što su »Kiša i ljubav«, »L«, te »Štake i čežnja«. Oni shvaćaju da, bez obzira na razliku od profesionalne kinematografije u pogledu materijalnih sredstava, tehnike i organizacije snimanja — amaterski film mora u sebi nositi logičnost objašnjenja raznih postupaka, mora poštovati dramaturgiju, a kršiti je samo na temelju poznavanja i prevazilaženja. Unutar ovoga, razumljivo, ima mjesta za eksperimentiranje. Ali, ako je neki »eksperiment« samo izlika za stvaralačku nemoć onda on posve sigurno nema smisla niti opravdanja.

Na kraju drugog dana festivala (u kojem su zanimljiviji filmovi bili »Autoriteti i kičme« Kobie i »Uspomene dobro odgojene noge« Lukasa) pročitana je odluka žirija koji je radio u sastavu — Branko Belan, Dubravko Horvatić i Vladimir Vuković. Žiri je odlučio da se za najbolje filmove proglase: »Štake i čežnja« Tomislava Kobie (kino-klub Zagreb) te »Kiša i ljubav« Kokana Rakonjca (kino-klub Beograd) i »L« Staše Stanojevića.

Z. T.